

Використання всіх можливостей, яких не було

Незабаром Наталія почала працювати тут, у Гамбурзі, психологом та асистентом вчителя в державній школі. Вона працює на волонтерських засадах з учнями з України - вона також має завершити подальше навчання в Німеччині, щоб працювати тут професійно як психолог (!). Свою участь у шкільному житті в Гамбурзі вона розглядає як можливість. Одночасно з початком неоплачуваної роботи їй довелося відвідувати інтеграційні курси та самостійно вивчати німецьку мову. Вона виконала - і продовжує виконувати - величезний обсяг роботи посеред турбот і проблем різного роду, які спричиняє їй її країна, що перебуває у стані війни, Україна. З глибини практики вона пише нам про реальність українських хлопчиків і дівчаток у гамбурзьких школах. [Гамбург, квартал 2024 року.

фото.

Підпис: Я працюю в школі з іммігрантами вже 3 роки. Вважаю, що це хороший досвід. Я помітила, що це призводить до хороших результатів у навчанні дітей. Діти відкрито говорять про свої страхи і проблеми. Я працюю в когнітивно-поведінковій терапії, використовую тілесно-орієнтовану терапію та арт-терапію, пропоную індивідуальні консультації та групові заняття.

1

Незважаючи на те, що Німеччина в цілому добре приймає українських біженців, трапляються поодинокі випадки ксенофобії та упереджень з боку деяких учнів або навіть вчителів. Це може вплинути на самопочуття дітей та їхню впевненість у собі. У деяких школах може не вистачати спеціалізованого персоналу (наприклад, вчителів німецької мови як іноземної) та інфраструктури для підтримки дітей, які не розмовляють німецькою. Для вирішення цих проблем важливими є такі заходи: мовна підтримка (наприклад, курси німецької мови для дітей); психологічна допомога дітям, які пережили травму; навчання вчителів культурній чутливості та антидискримінаційним практикам; підтримка програм інклюзивної освіти та створення дружньої атмосфери в школах.

2

a. Багатьом дітям бракує мотивації вивчати німецьку мову. Я думаю, що це через невпевненість у завтрашньому дні. Що, якщо війна закінчиться завтра? запитують вони мене. Нам доведеться повертатися, немає жодної гарантії, що ми зможемо залишитися в Німеччині. І всі живуть у стані невизначеності. Я називаю це часом очікування. Проблема в тому, що українці не прийняли свідомого рішення іммігрувати до Німеччини. Вони вірять, що все це скоро закінчиться. І всі зможуть повернутися додому. Багато дітей не в змозі оцінити перспективи в Німеччині. Думки та емоційний стан дітей часто залежать від стану їхніх батьків. Варто зазначити, що діти сьогодні живуть в неповних сім'ях, наприклад, з однією мамою. Жінка боїться, дитина це відчуває і також є емоційно нестабільною. Діти часто приходять до мене зі скаргами на те, що не можуть зосередитися і переживають за майбутнє. Я використовую тести та особисті бесіди, щоб визначити рівень тривожності. За допомогою ігор та дихальних вправ намагаюся знизити рівень стресу дитини. Хороші результати показує арт-терапія. Ми малюємо і робимо щось своїми руками.

b. Мій студент Олександр прийшов до мене зі скаргою на те, що йому важко розуміти німецьку мову. Він відчуває себе комфортно і спокійно тільки в рідному мовному

середовищі. Він боїться зробити помилку і боїться, що з нього будуть сміятися. На перерві спілкується тільки з дітьми з України. Я намагаюся організувати ігри з дітьми з інших країн. За допомогою гри мені вдається знизити рівень його стресу і зняти страх. Діти люблять ігри. Також ми ходимо в кіно і на екскурсії. Не всі діти дружні на перервах і не всі ставляться до мене з розумінням. Я часто бачу несправедливість і знущання. Підлітки іноді бувають дуже жорстокими. Коли діти стикаються з поганим ставленням, вони відчувають відчай і почуття самотності.

c. Загалом діти з України звикли до роботи з психологом. Вони ставляться до цього позитивно. Вони відкрито говорять про свої проблеми. У кожній школі в Україні є психолог. Це норма.

d. Я вважаю, що багато залежить від клімату в родині. Якщо батьки спокійні та вмотивовані, то і діти поступово стануть вмотивованими та цілеспрямованими. Освітній рівень наших дітей досить високий. Діти дуже перспективні і в майбутньому можуть принести багато користі німецькій державі.

3

Інтеграція українських школярів до німецьких шкіл - це процес, який стикається з низкою проблем, зумовлених як мовним бар'єром, так і культурними відмінностями. Ось деякі з основних проблем, з якими стикаються українські школярі в німецьких школах: 1. мовний бар'єр: багато українських дітей, особливо тих, хто нещодавно приїхав до Німеччини, не володіють німецькою мовою на достатньому рівні. Це не тільки ускладнює навчання, але й спілкування з однокласниками та вчителями, що може призвести до соціальної ізоляції та погіршення успішності. 2. адаптація до шкільної системи: німецька система освіти відрізняється від української. Наприклад, існують відмінності в методах навчання, оцінюванні та дисципліні. Це може викликати розгубленість і стрес у дітей, особливо якщо вони не до кінця розуміють вимоги та очікування. 3. культурні відмінності: українські учні можуть зіткнутися з культурними відмінностями, наприклад, у підході до навчання, поведінці в класі та соціальних нормах. Це може призвести до непорозумінь і труднощів із соціальною інтеграцією. 4. психологічний тиск: багато українських дітей пережили травматичні події, пов'язані з війною, і можуть страждати від стресу, тривоги або посттравматичного стресового розладу (ПТСР). Ці психологічні проблеми можуть мати негативний вплив на їхнє навчання та соціальну інтеграцію. 5. дискримінація та упередження: хоча Німеччина в цілому приймає українських біженців (і це добре?), існують окремі випадки ксенофобії та упереджень з боку деяких учнів або навіть вчителів. Це може вплинути на самопочуття дітей та їхню впевненість у собі. 6. доступ до освітніх ресурсів: у деяких школах може не вистачати спеціалізованого персоналу (наприклад, вчителів німецької мови як іноземної) та інфраструктури для підтримки дітей, які не розмовляють німецькою.

Створюючи інклюзивне середовище, де поважають культурні відмінності, надаючи мовну та психосоціальну підтримку, діти можуть не лише почуватися прийнятими, а й реалізувати свій потенціал. Це сприяє їхній успішній адаптації та збагачує саме суспільство, роблячи його різноманітнішим і сильнішим.